

POSTANOWIENIE

Dnia 14 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Joanna Misztal-Konecka

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko Powiatowemu Zespołowi Zakładów Opieki Zdrowotnej w B. i (...) Zakładowi Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 sierpnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 31 lipca 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie obciąża skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

1. Wyrokiem z 31 lipca 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację J. K. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 16 października 2018 r., w sprawie przeciwko Powiatowemu Zespołowi Zakładów Opieki Zdrowotnej w B. i (...) Zakładowi Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej w W. o zapłatę oraz orzekł o kosztach procesu.

2. Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wywiódł powód. Wskazał na naruszenie art. 430 w zw. z art. 415 z zw. z art. 6 w zw. z art. 822 § 1 K.c., art. 378 § 1 K.p.c., art. 278 § 1 w zw. z art. 286 w zw. z art. 217 § 3 w zw. art. 391 § 1 w zw. z art. 382 K.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

3. Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ K.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 K.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

4. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 K.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że skarga kasacyjna, nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie. Tak więc, nie w każdej sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, w przeciwnym razie Sąd Najwyższy stałby się wbrew obowiązującym regulacjom sądem trzeciej instancji. Nie jest rolą Sądu Najwyższego korygowanie

ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

5. Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 K.p.c. Podał, że skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna, ponieważ zaskarżony wyrok dotknięty jest naruszeniem przepisów prawa materialnego oraz Sąd drugiej instancji, rozpoznając apelację, nie odniósł się w sposób należyty do podniesionych tam zarzutów, powielając stanowisko w zakresie braku podstaw do dopuszczenia dowodu z opinii innego instytutu medycznego.

6. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się również, że dla stwierdzenia, że w sprawie wystąpiła przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 K.p.c. skarżący powinien był wskazać konkretne, naruszone przez sąd przepisy, a także powinien przytoczyć odpowiednie argumenty wyjaśniające, dlaczego te przepisy zostały, jego zdaniem, w tak ewidentny sposób naruszone (np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 września 2013 r., III SK 4/13, niepubl.).

7. Argumentacja zawarta w skardze kasacyjnej nie przekonuje o występowaniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Ogranicza się do podania, że zostały naruszone przepisy prawa materialnego, bez konkretnego wskazania o jakie przepisy chodzi, w jaki sposób doszło do ich naruszenia i wykazania, że naruszenie to miało charakter kwalifikowany. Przypomnieć należy, że przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie

(art. 398⁴ § 1 pkt 2 K.p.c.) oraz wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 K.p.c.), stanowią dwa odmienne, z uwagi na funkcje, jakie pełnią, niezależne od siebie wymagania skargi kasacyjnej. Skarżący, formułując więc wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie, powinien przedstawić wyodrębniony, samodzielny wywód prawny odnoszący się do wskazanych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarga kasacyjna takiego wywodu nie zawiera, a samo odwołanie się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych jest niewystarczające.

Nie może również stanowić podstawy dla przyjęcia oczywistej zasadności skargi zawarty w niej wywód dotyczący braku odniesienia się przez Sąd drugiej instancji do zawartych w apelacji zarzutów i braku przeprowadzenia dowodu z opinii innego instytutu medycznego. Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd Apelacyjny odniósł się wyczerpująco do powyższej kwestii i podkreślił, że biegli jednoznacznie stwierdzili, iż nie budzi zastrzeżeń prawidłowość decyzji podejmowanych przez personel medyczny PZZOZ w B.. Zdaniem biegłych z uwagi na brak nieprawidłowości w postępowaniu personelu medycznego, brak również podstaw do doszukiwania się związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy zachowaniem tego personelu a stanem zdrowia małoletniego powoda. Sąd drugiej instancji wskazał, że opinia biegłych była w tym zakresie spójna i kategoryczna.

W świetle powyższych uwag podkreślić należy, że sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub opinii instytutu, gdy zachodzi taka potrzeba, a więc wtedy, gdy przeprowadzona już opinia zawiera istotne luki, jest niekompletna, bo nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, niejasna, czyli nienależycie uzasadniona lub nieweryfikowalna, tj. gdy przedstawiona ekspertyza nie pozwala organowi orzekającemu zweryfikować zawartego w niej rozumowania co do trafności wniosków końcowych. W niniejszej sprawie brak było przesłanek dla przyjęcia takiej konieczności. Odmienne, subiektywna ocena przedstawiona w skardze kasacyjnej nie stanowi wykazania przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 K.p.c.

8. Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 K.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ K.p.c.

aj